

In bom onemel!
Ko me v drči dni, ki še ostanejo,
hlodi mrzlih trupel zmánejo,
kdo ivéri bo sežgal v pepel?

Saj ne bo sestrice,
da bi v ruti nesla jih na Žale,
ne bo materinih ustnic, da spoznale
bi kot sol domače me solnice.

In ne bo očeta,
ne bo mene, da bi sad rodil,
joj, moj Bog, da sem tako grešil,
da je v meni smrt rodu spočeta!

France Balantič | Postopačeva smrt

Meum est propositum
in taberna mori.

Pijan sem čez ta prag se opotekel,
samo tu polkna niso še zaprta
in vabi me nad vrati žolta trta,
da vina mi nihče ne bo odrekel.

Nič več v laseh mi burja ne vihari
in spev cestá me več ne bo preplašil,
— ne vem že, kdaj mi je srce oprášil —
iskanja zapustili so me čari.

Za pot sem smrti goden potepuh,
od vse krvi le vina bo škrlat
z razprtih ustnic morala izprati.

Ko med vlačugami mi bo končati,
kraljico čakal bom, izgnani svat,
da me poljubi ko zavržen kruh.